

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ВШАНУВАННЯ ЯКОВА ГАЛЬЧЕВСЬКОГО

25 березня 2016 р. у Вінницькому інституті післядипломної освіти педагогічних працівників відбувся вечір пам'яті полковника Армії УНР Якова Орла-Гальчевського, який продовжував збройну боротьбу проти ворогів України до 1943 року.

Відкрив вшанування повстанською піснею "Буде нам з тобою, що згадати" Тарас Шиленко, а отаман КТ "Вінницький козацький полк імені Івана Богуня" Володимир Воловодок щиро привітав громаду.

Розповівши про свої дослідження бойового шляху Гальчевського та його творчу спадщину, Роман Коваль представив невідомий рукопис "Думки про волю України", написаний Гальчевським у 1941 – 1942 рр. на Холмщині. Роман Коваль, зокрема, сказав: "Думки Якова Гальчевського неоднозначні, часом суперечливі, часом надмірно жорсткі, але вони збагачують нашу історіософічну спадщину, спонукають думати та під іншим кутом подивитися на Другу світову війну. Ось уривок з його твору: "Нам потрібно позбутися всіх негативних прикмет, набутих у довгому, недержавному житті. Нам треба здобути нові, творчі прикмети, які знаменують нації здобувачів, а не стояти в марші етнографічного масою... Маймо на увазі, що світова історія поставила хрест на могилах багатьох народів, які були безхребетні, роз'єднані всередині, слабкі назовні та не хотіли, чи не вміли боротися за своє місце під сонцем".

"Думки про долю України" – це останнє звернення до свого народу його вірного захисника – подільсько-отамана, полковника Армії УНР.

Промовляли також упорядник книжки "Яків Гальчевський у документах епохи" кандидат історичних наук Костянтин Завальнюк, кандидат філософських наук Тарас Беднарчик, краєзнавець Віктор Артемюк і студентка 1-го курсу Вінницького педагогічного інституту Марія Донець – усі члени Історичного клубу "Холодний Яр", а також доктор історичних наук Олексій Струкевич. Цимбаліст Василь Паланюк із Києва виконав "Запорозький марш" Євгена Адамцевича та "Ой у лузі червона калина".

Наприкінці вечора Роман Коваль розповів про вінничан – козаків і старшин Армії УНР, представивши таким чином книжку "Подебрідський полк" Армії УНР, яку написав у співпраці з Віктором Моренцем.

26 березня меморіальні заходи продовжилися в родинному селі Якова Гальчевського Малинівці Літинського району біля пам'ятника герою. Крім названих вище осіб, участь у вшануваннях взяли тренери і вихованці школи Козацького гарту ім. Данила Нечая (керівник Руслан Бекас), голова Літинського районного руху Валерій Кривий (видавець книжки "І нарекли його отаманом Орлом"), краєзнавець із Калинівки Дмитро Левчук, чорні запорожці Роман Боровик, Сергій Павлюченко та Василь Ільчишин. Тарас Шиленко виконав пісню про отамана Гальчевського. Вів мітинг Іван Приймак, отаман Літинської козацької сотні ім. Якова Гальчевського.

О 16.00 у Літинському музеї Кармелюка (директор Віра Ткач) відбувся круглий стіл – обговорення рукопису Якова Гальчевського "Думки про волю України".

Уранці 27 березня козацтво зібралось біля меморіального знаку на пам'ять про подільських партизанів на околиці села Пиківська Слобідка, де народився видатний воїн Онисько Грабарчук, – у Кипоровому Яру, де таборували партизани Якова Гальчевського. На меморіальному мітингу виступили Роман Коваль, Тарас Беднарчик, поет Павло Ткачук та Віктор Артемюк, який у Кипоровому Яру сходив стежки Якова Гальчевського та Якова Шепеля.

Після вояцької сальви полеглим учасникам вшанування пішли вглиб Кипорового Яру, де на березі ставка відбувся поминальний обід.

Знімальна група телеканалу "Культура" (реж. Олександр Домбровський та оператор В'ячеслав Риков) упродовж трьох днів фіксувала події для документального фільму про Якова Гальчевського.

Організатори: КТ "Вінницький козацький полк ім. Івана Богуня", Літинська районна організація НРУ, Історичний клуб "Холодний Яр", районне товариство "Літинська козацька сотня ім. Якова Гальчевського", Вінницька міська організація Радикальної партії (Антон Бойдаченко), Літинський музей Устима Кармелюка (директор Віра Ткач) та Василь Паланюк, який безоплатно возив нашу групу три дні на своєму бусі, оплативши і видатки на бензин.

Щиро подяка всім добровільцям!

На світліні – село Малинівка, колись Гута-Літинська. Тут народився великий українець – полковник Армії УНР Яків Гальчевський. 26 березня 2016 р.

СЕРГІЙ КОЗАК ЗНОВУ КОЗАКУЄ

Старший сержант Сергій Козак, якому хірурги пришили відірвану ногу через п'ять годин після поранення, повністю відновився і повернувся в зону АТО.

"Може, хтось вважатиме мій вчинок божевільям, але я знаю точно: перебуваю там, де повинен. Ще у військовому госпіталі я говорив, що збираюся повернутися в зону АТО. Я дуже цього хотів. Але не був упевнений, що виїде. Вийшло", – каже Козак.

Нагадаємо, що ввечері 22 червня 2014 р. десантники потрапили у засідку поблизу с. Долина на

Донецчини. Колона рухалася зі Слов'янська на місце постійної дислокації. Головний удар прийняв на себе екіпаж першого БТР, в якому був старший сержант Сергій Козак із восьмима десантниками. Ворожа граната зачепила його, бо він сидів спереду на командирському місці.

Нога висіла лише на клаптику шкіри, а Сергій віддавав накази і вів вогонь. На щастя, ніхто в тому бою не загинув. Коли нападники відступили, бійці надали пораненому першу допомогу, вкололи сильне знеболююче.

Відірвану ногу Сергія поклали у рюкзаки.

"Я зв'язався з командиром роти й невдовзі до нас прибула підмога, – розповів десантник. – Усю дорогу до Ізюма я був при свідомості та вже змирився з думкою, що залишусь безногим калікою. Заспокоював себе, що живий. Потім мене переправили до Харківського військового шпиталю... Дякую лікарям, що врятували мені ногу".

Завдяки лікарям Сергій Козак знову продовжує воювати за волю і долю України.

Роман ДАВИДЕНКО

РУСЛАНОВІ БОБУРОВУ ТІЛЬКИ 50... ГЕРОЇ ЗАЛИШАЮТЬСЯ МОЛОДИМИ

23 березня 2016 р. у Звенигородці відбувся вечір пам'яті Руслана Бобурова-Німця, легендарного кулеметника 24-го штурмового батальйону "Айдар". 23 березня йому 6 виповнилося 50 років, але клята Росія забрала його життя: 31 січня 2015 р. Руслан загинув під час обстрілу з "Урагану" теплоелектростанції м. Щастя Луганської області.

Це була легендарна людина. Чесний і справедливий. Правдомовний. Відкритий. Завжди радів гостям. Як говорила Вікторія Дворецька, іноді їй здавалося, що від обіймів Рустика можуть зламатися ребра – так сильно він її обіймав.

Я була вражена кількістю побратимів "Німця", які приїхали вшанувати Руслана. Ось їхні позивні: "Буба", "Шука", "Обухов", "Плутник", "Дика", "Малий", "Каліатор", "Док", "Абдула", "Слава", "Балу", "Мобіла", "Петрик", "Леший", "Бізнес", "Пенсія", "Полтава", "Отаман", "Тошик", "Зацик", "Дарій", "Самурай". Побратими скільки хорошого

розповіли про ювіляра, що ми всі раділи, усміхалися. Приїхала Русланова донька Юлія, тепла і ніжна дівчина, схожа на батька. Їй було вручено від імені очільника області Юрія Ткаченка відзнаку "Холодний Яр", якою посмертно нагороджено Руслана Бобурова.

Читали свої вірші Анастасія Яніна, Олексій Озирний і Настя Хоменко, а дівчата 1-ї Звенигородської школи заспівали. Історію імені та прізвища Руслана дослідив Вадим Федорович Мицик. Доречно було підібрано відеоряд про Руслана. На початку вечора разом з отцем Василем ми помолилися за Русланову душу.

Окремо хочу подякувати Роману Ковалю за ідею вшанувати Руслана. Також дякую татові, Олександрові Зацарінному, за те, що зібрав таку силу айдарівців у Звенигородці. Зраділи ми, що на батьківщині Руслана в Катеринополі земляки вшанували могилу "Німця" та приїхали на вечір його пам'яті.

Скільки було емоцій у цей вечір! Стільки добрих слів я ще не чула на свою адресу за все своє життя! Радісно усвідомлювати, що ти робиш важливі речі

Руслан Бобуров живий, йому виповнилося лише 50 років.

Герої залишаються молодими. Слава Україні та її вірним синам!

Анастасія ХОМЕНКО
м. Звенигородка

ХОЛОДНИЙ ЯР ЧЕКАЄ НА ТЕБЕ

23 – 24 квітня 2016 р. у Черкасах та на Чигиринщині відбудуться 21-ші вшанування героїв Холодного Яру.

Оргкомітет у складі президента Історичного клубу "Холодний Яр" Романа Ковалю, заступника голови ВО "Свобода" Юрка Сиротюка, заступника командира полку "Азов" Миколи Крука, членів керівництва Цивільного корпусу "Азов" та ВО "Свободи" вирішив почати святкування 23 квітня в Черкасах, зокрема взяти участь у відкритті пам'ятника героям різних епох та у вояцькому святі в Долині троянд, а після концерту – у смолоскипному марші на пам'ять про українських героїв.

У неділю, 24 квітня, вшанування перенесуться до Холодного Яру. О 10.00 в центрі с. Мельники Чигиринського району розпочнеться меморіальний мітинг і відкриття меморіального знаку братам Чучупакам. Будуть вшановані могили Василя Чучупака та козаків полку гайдамаків Холодного Яру, покладання квітів до меморіалу героям Холодного Яру на Кресельцях та на могилу сотника Івана Компанійця в Мотриному монастирі (відповідальний Р. Коваль).

О 12.30. на Кресельцях буде відроджено могилу легендарного гайдамацького ватажка XVIII ст. Гната Голого, оспіваного Іваном Карпенком-Карим в історичній драмі "Сава Чалий" (відповідальні Борис Скребцов і Богдан Легоняк). Автор пам'ятника на могилі Гната Голого – заслужений художник України Микола Теліженко. О 13.30 на берегах Гайдамацького ставу вояки полку "Азов", штурмової роти 93-ї ОДБ "Карпатська

Січ" та інших вояцьких формацій освятять зброю (відповідальний Р. Коваль). О 14.30 на хуторі Буда розпочнеться святковий концерт (відповідальні Р. Коваль і Леся Островська) та відбудеться коло "Самоорганізація: від десятника до гетьмана" (організатор Ігор Хаперський).

Організатори вшанування – Історичний клуб "Холодний Яр", Черкаська обласна державна адміністрація (голова Юрій Ткаченко), полк "Азов", Окрема штурмова рота 93-ї ОМБ ЗСУ "Карпатська Січ", ВО "Свобода", Центр спеціальної тактичної підготовки "Білий вовк", музейно-етнографічний комплекс "Дикий хутір", Благодійний фонд "Волинь-Україна", Чигиринська РДА, Національний заповідник "Чигирин" і Черкаська міська рада.

Закликаємо жертвувати на холодноярські вшанування. Наші реквізити: картка Романа Ковалю у Приватбанку: 5168 7556 2267 7496. Прізвища благодійників будуть опубліковані, зокрема в газеті "Незборима нація".

До зустрічі в Холодному Яру!

Просимо прийжджати у вишванках, козацьких, вояцьких і національних строях!

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"

Р. КОВАЛЬ, голова оргкомітету, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

Богдан ЛЕГОНЯК, заступник голови оргкомітету, 095-069-07-74, 096-439-77-42, 047-30-95-33-1. Леся ОСТРОВСЬКА, заст. голови оргкомітету, 067-442-79-64.

КУХАРЧУК "СЛІП" Дмитро, заступник голови оргкомітету, 063-58-48-102.

ВШАНУВАННЯ ОТАМАНА ГРИЗЛА

3 березня 2016 р. минуло 95 літ від дня загибелі звенигородського отамана Семена Гризла.

Урочистості почалися на Звенигородщині в с. Гусаковому, де в березні 1917 р. було відновлено Вільне козацтво. Серед тих, хто відроджував Вільне козацтво, був і Семен Гризла. Вечір його пам'яті відбувся у шкільній вітальні, названій на честь письменника Михайла Іванченка, який народився Гусаковому.

Ушанували отамана школяри, вчителі й громадяни села, директор школи Віра Харченко, сільський голова Володимир Теліженко, дочка Михайла Іванченка Наталка, її чоловік Василь, депутати сільської ради, письменник Роман Коваль, кобзар Тарас Силенко, Генеральний писар Українського козацтва Віталій Опанащук, представники Історичного товариства "Чорні запорожці" Роман Боровик і Сергій Павліченко.

"Разом із Никодимом Смоктьєм Семен Гризла відроджував українське козацтво, яке мало захищати самостійність України й незалежність", – сказав Роман Коваль. – Спершу як козак Гусаківської сотні, потім як катеринопільський курінний. Ініціатор створення Вільного козацтва Никодим Смоктьєй на з'їзді у Звенигороді зняв свою кандидатуру на користь Гризла. Відтак Гризла обрали кошовим отаманом. Цей випадок заперече думку про те, що українці ніколи не поступаються один одному. Міне якихось два роки і вже Гризла добровільно поступиться отаманством Іванові Лютому-Лютенку".

Настя Лозова продекламувала свій вірш про Семена Гризла "Отамане, батьку наш", а учениці Яна Курченко, Даша Курлюк і Марійка Яроцька прочитали вірші Михайла Іванченка. З почуття виконали стрілецьку пісню "Ви за свободу гинули" Богдан Русалівський, Іван Оніш, Аліна Михальченко, Вікторія Кулик, Аліна і Мар'яна Сергєєви. Талановиті діти в Гусаковому!

Атмосфера зустрічі була сердечною. Нащадки вільних козаків відчували гордість, що народилися в Гусаковому – колиці козацтва.

У той день квіти лягли на могилу першого дослідника Вільного козацтва Михайла Іванченка та до монумента вільним козакам, який він спорудив у 1990 році. Біля монумента Роман Боровик і Сергій Павліченко з найактивнішою допомогою дітей били в тулумбас, скликаючи душі вільних козаків.

Далі – зустріч у Звенигородській школі мистецтв. Відкрив її голова Звенигородської районної ради Володимир Кучер, співорганізатор ушанувань. Роман Коваль прочитав лекцію про життєвий шлях Семена Гризла. Розповів, як звенигородське, черкаське та елисаветградське

вільне козацтво 7 березня на ст. Бобринській (тепер ст. Тараса Шевченка) у кровопролитній битві розгромило 8-му російській армію, мало не захопивши у полон команданта російських військ в Україні Михайла Муравйова.

Склали шану звенигородському кошовому директор Дитячої школи мистецтв м. Звенигородки Людмила Комаренко, краєзнавець Вадим Мицик, айдарівець Олександр Зацарінний, його дочка Анастасія Хоменко, автор вірша про Семена Гризла; голова Тальнівської районної ради Василь Клименко, кобзар Тарас Силенко, юний співак Владислав Надюк, оркестр народних інструментів "Барви" (художній керівник Олександр Коваль), інструментальний ансамбль "Горицвіт" (художній керівник Володимир Дзеціна), директори, вчителі та учні шкіл Звенигородки і Звенигородського району, активісти ВО "Свобода" та БФ "Звенигородський волонтерський рух "З Україною в серці" (голова Віктор Ткаченко, співорганізатор урочистостей). А Віталій Опанащук продемонстрував здивованим звенигородцям дещо з практики характерництва: ходив по розбитому склу, лягав на дошки з гострими цвяхами, в нього Тарас Силенко кидав ніж, а козакові було байдуке.

Було показано документальний фільм Романа Ковалю і Олександра Домбровського "Семен Гризла, звенигородський кошовий Вільного козацтва". Учасники вшанувань могли помилуватися козацькими образами на картинах учнів класу образотворчого мистецтва Дитячої школи мистецтв. А підприємець Сергій Куцан закупив чимало книжок про Визвольну боротьбу та подарував їх Звенигородській районній бібліотеці. Події у Звенигороді й Гусаковому висвітлювало черкаське телебачення.

Ушанували подвиг Семена Гризла і в школі села Козацького, яке колись дало своїх синів до Звенигородського коша Вільного козацтва. Участь у вечорі пам'яті взяли директор школи Сергій Коваленко, вчителі, учні школи, їхні батьки, директор військово-патріотичного музею "Шампань" Олег Бойко, козаки ГО "Козачанський курінь Вільного козацтва" на чолі з отаманом Олегом Голубом – ініціатором й організатором меморіальних заходів на Черкащині. На вечорі 12-літній Максим Стеценко прочитав вірш Сніжани Репетченко про Семена Гризла "Безсмертна душа".

Учні школи і викладацький колектив зібрали благодійні внески (відповідно 1062 грн та 800 грн) на виготовлення та встановлення у селі пам'ятного знаку курінному отаману Панасові Шаповалу, козакам і старшинам Козачанського куреня Вільного

козацтва і на вечорі передали їх Олегові Голубу. Ще 200 грн пожертвував Сергій Куцан. Отаман пообіцяв, що у травні меморіальну дошку буде урочисто відкрито.

4 березня переможця "непереможного" полковника Муравйова Семена Гризла було відзначено й на Київщині – в Богуславській школі №1. Її директор Катерина Івченко і завідувач бібліотеки Ніна Пшоно – справжні козачки, палкі й охочі до просвітницької роботи. Вони все зробили для того, щоб зустріч пройшла якнайкраще.

У цей же день у Богуславській центральній районній бібліотеці (директор Галина Добровольська) Роман Коваль презентував енциклопедію Визвольної боротьби «Подебрадський полк» Армії УНР, яку написав у співпраці з Віктором Моренцем. Роман Коваль розповів про старшин Армії УНР, випускників подебрадської академії Василя Абрамовича, Павла Ковгана, Корнія Ніщименка – вихідців з Богуслава і Богуславщини, а також про викладача Богуславської церковнопарафіяльної школи Андрія Мойсіяху.

У зустрічі взяли участь бібліотекарі Богуславської централізованої бібліотечної системи, педагогі Богуславської школи мистецтв, співробітники музею "Історія Богуславщини" на чолі з директором Петром Гогулею, викладачі КВНЗ КОР "Богуславський гуманітарний коледж ім. Івана Нечуя-Левицького", вчителі шкіл району, члени літературно-поетичного клубу "Розтоки", жителі м. Богуслава, сіл Мисайлівки, Лютарів, Медвіна, Хохіви, Чайки, а також "богуславський кобзар" Михайло Мороз із дружиною Надійкою. Ведучою зустрічі була чарівна Інна Бабій. Уже наприкінці зустрічі Михайло Мороз заспівав свою пісню про кошового Калнишевського, змістовну і мелодійну. Вже 13 літ, як Михайло Мороз осліп, та йому у всьому допомагає його вірна козачка Надійка. Минулого року вона возила його на вшанування героїв Холодного Яру. І цього року, 23 – 24 квітня, вони також планують взяти участь в урочистостях у Холодному Яру.

Роман Коваль пообіцяв надати можливість талановитому поетові й композиторові-самоуку зі сцени проспівати пісню на пам'ять про кошового Петра Калнишевського.

Багата наша земля талантами – таке враження членів делегації Історичного клубу "Холодний Яр" про зустрічі на Черкащині та Київщині. Якби ще держава їх підтримувала б!

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"

На світлинах – біля пам'ятника Вільному козацтву в с. Гусаковому. 3 березня 2016 р.

СПОГАДИ ОЛЕКСИ СІМ'ЯНЦІВА

Поручник ОЛЕКСА СІМ'ЯНЦІВ.

У листопаді 2015 р. до мене звернувся Роман Коваль із проханням набрати щоденник поручника Армії УНР Олексі Сім'янціва, брата Валентина Сім'янціва, підхорунжого 3-ї кінної сотні кінного полку Чорних запорожців. Разом з Віктором Моренцем він його розшукав у Подєбрадах.

Щоденник Олексі писав у 1945 – 1946 роках. У ньому – про долю українських скитальців на території Австрії.

У безкінечній дорозі поряд з Олексією весь час був член РПІ, доцент Української господарської академії Олександр Коваленко. Олексі завжди характеризував його прихильно, ось маленький фрагмент: "Зо мною живе проф. Коваленко, людина інтелігентна, бачив на своїй віці багато. Ми з ним багато говоримо, спомінаємо старе, трохи лаємо нове..."

У щоденнику вояка – тут за рідним краєм, бажання бути поряд з рідними, мати свій куток. "Дожився! – писав він. – Люди мають по 4 – 5 валізок повних, жалуються, що немає куди класти барахла. А тут є куди покласти, але нема чого. Чи буду ще колись мати більше? Мабуть, навряд! Так, прийдемося бідувати, мабуть, уже до старості. Мені так хочеться домашнього затишку, хочеться жити домашнім життям, мати добре мешкання, утульне. Мати біля себе дружину. Але це все тепер здається таким неможливим, про що можна тільки мріяти..."

Автор чесний із собою, також і до інших. Коли залишається останній шматок хліба, він ніколи не з'їсть його сам, а завжди поділиться

з тим, хто поряд.

Олексі страшенно переживав через несправедливість світу. "Росія винна в тому, що моя Батьківщина гине, знищена, обкрадена, обезкровлена... Всі росіяни – чи то білі, чи червоні – мої вороги".

Олексі Сім'янців прагнув нової війни з Росією. В ній бачив свій шанс повернутися додому. "Як би то ні було, а конфлікт буде! Я його теж хочу, бо тоді, може, стане Україна – ціль мого життя. Я готовий перенести ще більше і гірше, чим я переніс, аби тільки Україна була вільна, незалежна, перестала бути московською колонією. Очевидно, сам теж піду до війська, аби тільки прийняли. Хочу ще раз пережити той романтизм, який я пережив у 1917 – 1920 роках. Я ще не старий, здоровий! А хто ж заборонить мені віддати життя за Батьківщину!"

Більшовики вдавалися до всіх можливих способів, аби зтягти українців до советської України. І це призводило до трагедій. Ось як згадував про одну з них: "Був свідком просто неймовірного випадку, як НКВД-исти забирали людей з табору до Росії. Спочатку приїхали самі. Потім з відділом американських жовнірів і офіцерів. Народ, щоб рятуватися, заповнив Церкву і вивісив чорний прапор із гаслом "СОС". Священик почав служити молебна. Советчики бачили, що можуть програти справу, тим більш, що американські жовніри відмовилися слухати своїх офіцерів і силою витягати людей з церкви. Закликали американську жандармерію військову. І та приступила до справи чисто по-жандармськи. Коли на візвання вийти, священик вийшов із хрестом вперед, то советчики його били хрестом. Почалася масакра: 9 чоловік забитих, 80 арештовано й вивезено, але по дорозі 37 з них уткло, так що вловили тільки 43".

Олексі вірив, що більшовиків можна перемогти. І прагнув знову стати в лави українського війська.

Роман Коваль має намір видати цей щоденник окремою книжкою. Ці спомини, безперечно, заповнять ще одну прогалину в історіографії Визвольних змагань.

Катерина ТИЩЕНКО
Канів – Київ

ГЕРОЇ, ЯКИХ СПИСАЛИ

"У полоні ми були близько трьох діб, – розповів боєць 93-ї ОМБ Олег Варинський. – Нас, декілька сотень, усі поранені, охороняли 15 військових ЗС РФ і одна БМД. Ми не знали, що з нами буде. Казали, що вивезуть у Ростов. Приїжджали за нами і днівці, і чеченці, але росіяни не віддали нас. Усі – в полі, харчувалися сирими качанами кукурудзи, замість води – кавуни. Хто міг ходити, під наглядом росіян йшли на сусіднє поле. Ні медичної допомоги, ні тютюну, ні харчів, ні води... Інколи кидали недопалки. Деякі хлопці без медичної допомоги померли на тому полі.

Фізично не знущалися, лише морально. Своєю бмдшкою розгналися і летіли на нас, а за 15 метрів

ефектно розверталися і зупинилися – нас обсіпало землею, а росіяни реготали як коні. Приводили місцевих, ті били нас, називали карателями, звинувачували у всіх бідах. На третю ніч нас завантажили в "Камази". Всіх, окрім добровольців із "Донбасу". Дуже важко було дивитись в їхні очі... Довго нас возили полями, потім на якомусь блок-пості пересажували у "швидкі" Червоного Хреста і повезли на Дніпропетровщину. Так закінчилася моя участь у Іловайській операції".

Завжди схилив голову перед усіма учасниками цієї трагедії – і тими, хто загинув, виконуючи свій святий обов'язок, і тими, хто вижив.

Герої, яких списали. Спілкувався з Олегом. Говорили про підвищення зарплати нинішнім солдатам. А ті вояки були не такі?! Ті, хто першими, в кросівках, у касках часів Другої світової, із жовтим скотчем на рукавах пішли на захист України? Вони стали інвалідами Міністерства оборони. Чому їм не піднімають пенсії?! Іх вважають відпрацьованим матеріалом.

Інваліди, які знаходять роботу, ще викрутуються? А як бути тим, хто не може ходити?!

Держава оцінила їхній подвиг у 2500 грн на місяць і знижку на комунальні послуги.

Отака держава!

Євген ГОРОДНИЧУК,
воєк батальйону "Айдар"
м. Лозова Харківської обл.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Передплатний індекс
33545

Виходить раз на місяць. Ціна з квітня до кінця року – 19.90 грн.

Широ дякую за пожертви Михайлові ТЕРЕЩЕНКУ, Ігорєві СМЕТАНСЬКОМУ, Світлані МИРОНЧАК, Надії та Ізидорові ГНАТІВІМ і Благодійному фонду "Волинь-Україна"

Просимо жертвувати на пам'ятник полковникові Петрові БОЛБОЧАНУ, визволителю Крима

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм "Незбориму націю"

БОЛЮЧІ ВТРАТИ

Петро Балага

У ніч проти 14 березня, обороняючи взводний опорний пункт між Мар'їнкою і Пісками, від кулі снайпера загинув командир взводу 128-ї гірсько-піхотної бригади Петро Балага.

До війни Петро працював правоохоронцем. У липні 2015 р. вирушив добровольцем на війну. Воював у гарячих точках Донбасу. Чоловікові було 52 роки. У нього залишилися дружина і син. Попрощатися з ним прийшли кілька сотень кіровоградців. Поховали героя на Алеї Слави. "Був кращим командиром і зразком для всіх", – сказав бойовий побратим Роман.

"Кіборг" Юрій Диня

Юрія Диню мобілізували у серпні 2014 року. Служив у 3-му батальйоні 80-ї аеромобільної бригади, який згодом реорганізували у 122-й Окремий батальйон 81-ї бригади.

43-річний тернопольянин пройшов гарячі точки Донеччини і Луганщини, захищав Донецький аеропорт. У боях втратив здоров'я. Через вибухову травму мав проблеми із зором, а через обмороження йому ампутували пальці на обох ногах. "Лікувався в госпіталі, пройшов реабілітацію, потім повернувся в частину, зробив ще декілька виїздів з нами, але через погіршення стану здоров'я його знову було направлено до госпіталю, – розповів комбриг Олександр Скиба. – Він мужній воїн і водночас неймовірно добрий. Таких порядних людей, як Юра, ще треба пошукати. У багатьох випадках доброта шкодила йому, але хіба такого зміниш!.. Порядний, щирий, відвертий".

4 лютого 2016 р. його демобілізували. Помер у лікарні проти ночі на 12 березня. Поховали Юрія в Тернополі на Микولينецькому цвинтарі. Вічна слава!

Капітан Петро Карташов

Удень 20 березня в районі промислової зони в м. Авдіївці Донецької області загинув капітан Петро Сергійович Карташов. Це вже дванадцятий павлоградець, який загинув на війні на Сході України.

"ЗЛУ", яким Петро йшов разом із бойовим товаришем, підірвався на протитанковому фугасі. Хлопці образу загинули.

37-річний Петро Карташов воював у складі 39-го батальйону ЗСУ.

Був призваний 19 квітня 2015 року. До призову у лави ЗСУ працював гірничим майстром дільниці з видобутку вугілля №4 на шахті ім. Героїв Космосу. У Петра в Павлограді залишилися дружина, 6-річний син та 4-річна дочка.

"Петро був чесною і прямолинійною людиною, надійним другом, у роботі – працюючий і відповідальний, безвідмовний. Він встиг залишити по собі добру пам'ять у серцях людей, які його знали. Вічна пам'ять!"

Юрій Горайський

4 березня 2016 р., під Докучаєвським, загинув Юрій Горайський, воєк 73-го морського центру спеціальних операцій. Він виконував завдання у тилу ворога. Під час розвідки на мариупольському напрямку передовий дозор "морських котиків", у складі якого перебував Юрій, вийшов на висоту в районі міста Докучаєвська, де наштотхнувся на диверсійно-розвідувальну групу противника. В результаті близького бою Юрій Горайський разом з побратимом з Одещини 27-річним Олександром Хмельяровим дістали смертельні поранення. Основна частина розвідгрупи 73-го центру прийшла на допомогу та вступила у бій з ворогом. Згодом підійшли підрозділи 72-ї ОМБр. Під вогнем прикриття загинув і поранених евакуювали. За даними радіоперехвату, противник втратив близько 30 бойовиків.

Юрій Володимирович Горайський народився 31 липня 1977 р. в с. Білій Тернопільського району. Закінчив Тернопільську гімназію ім. Івана Франка і Тернопільський національний економічний університет. Громадський діяч, підприємець, волонтер. Виховував двох доньок – Ярину (19 р.) та Мирославу (13 р.).

У 2014 – 2015 рр. очолював Збаразьку районну державну адміністрацію. Запустив роботу Зарубинецького спиртзаводу, вперше за 20 років відшукав кошти на ремонт районного будинку культури. Президент України, попри протести громадян, звільнив його з посади голови райдержадміністрації. Через тиждень після звільнення пішов добровольцем до війська. З травня по вересень 2015 р. служив під Маріуполем. У січні 2016 р. підписав контракт на військову службу.

У Тернополі під час зустрічі тіла вдова вигнала голову Тернопільської ОДА Степана Барну та наступника на посаді голови РДА Юрія Качку, які прийшли з квітами.

Поховали героя 7 березня на міському цвинтарі поруч із Устимом Голоднюком. Козакам слава!

Козак Сергій Климчук

19 березня в Луцьку відкрили меморіальну дошку Сергію Климчуку, учасникові Євромайдану, одному з перших добровольців батальйону "Айдар", світлий і сонячний людина.

Дочка Вікторія розповіла, що саме 19 березня її татові могло б виповнитися 47. Війна забрала його у віці 45 років. "Я зробила для себе висновок: там, де я втратила батька, там України здобула собі героя", – сказала Вікторія.

Сестра Сергія Тетяна зізналася, що ніколи не думала, що в її родині буде людина, яка стане одним із символів героїзму українського народу. Сергій був звичайним хлопцем із польського села, а його життєвий шлях завершився незвичайно – в один із сонячних днів, коли наша армія та добровольці спливали кров'ю на сході він загинув за Україну. Тетяна закликала пам'ятати про тих, хто вже не з нами, хто перебуває в лікарнях та госпіталах. "Допомога родинам бійців є найкращим пам'ятником загиблим", – сказала вона.

"Сергій Климчук завжди був першим, – зазначив отаман Волинського козацького стрілецького братства Володимир Перчук, – і серед тих, хто засновував стрілецьке братство, і серед тих, хто йшов на Майдан і фронт. Він показав приклад для інших. За ним й інші пішли на фронт".

Голова Спілки воїнів АТО Волині Олег Твердохліб розповів, що у серпні 2014 р. у Хрящуватій тривали тяжкі бої. Тоді Луганськ, де засів ворог, був оточений і війна мала скінчитися, але Збройні сили РФ ввійшли в Україну. Одна наша рота перебувала у Хрящуватій, інша – в селищі Новосвітлівка, де тривали шалені обстріли з мінометів і танків. Якщо бодай 15 хвилин упродовж дня було тихо, це вважалось за щастя. Під час одного з таких боїв Сергій і загинув...

Олег Твердохліб сказав, що в пам'яті бойових побратимів Сергій назавжди залишиться з усмішкою на обличчі.

Був там, де найважче

У цьому Назар Крупка бачив свою місію. "Я завжди буду на передовій, – говорив він, – і на війні, й у громадському житті".

Адвокат Назар Крупка із Золотоноші завжди вражав своєю прямоотою, розсудливістю, чесністю і готовністю діяти. Був серйозний і відповідальний. У команді Об'єднаної опозиції пройшов два роки жорсткого протистояння на "проблемному" 197-му виборчому окрузі, виборюючи перемогу народного депутата Леоніда Даценка. Був на Майдані, навіть Новий рік зустрічав там з однопартійцями з "УДАРУ".

Нараз Крупка восени 2015 р. вдруге пішов на фронт. Служив у "Айдарі", під Торечком. Перед тим було буремне Щастя. "Скрізь, де дислокувався наш батальйон, – розповідав Назар, – місцеві раділи, адже бойовики боялись їх обстрілювати, бо діставали жорстку відповідь".

Він був помічником народного депутата України Ірини Герасченко, звичайно, він міг використати це, але обов'язок перед Україною тягнув його в бій.

За 10 днів перед смертю Назар був удома в короткій відпустці, говорив, що, напевне, скоро демобілізується, бо "Айдар" мали виводити в запліля (щоб айдарівці не давали здачі?). "Не хочу сидіти в тилу, склавши руки. Завжди буду на передовій: і на війні, і в громадському житті", – сказав тоді друзям. Він вважав, що має бути там, де найважче. 11 березня найважче було між Зайцевим та Авдіївкою. Біля нього розірвалася міна... У травні йому мало би виповнитися 36 років. Вічна слава!

Роман Луцьок-"Лисий"

У США в клініці Коннектикуту помер козак "Самооборони Майдану", доброволець "Айдару" Роман Луцьок-"Лисий" з Луцька. Про це повідомила ГО "Волинський координаційний центр допомоги учасникам АТО".

Після Майдану Роман пішов захищати Україну на Донбас. У липні дістав поранення в руку, але достроково повернувся на передову в "Айдар". У листопаді цього ж року Луцьок дістав важке поранення в живіт у Щасті на Луганщині. Щоб врятувати військового, йому в польових умовах влили кров іншої групи, ніж була потрібна, що ускладнило подальше лікування.

За перші дві місяці після цього Роман переніс шість операцій у Київському військовому госпіталі. Йому видалили частину кишечника. Його роботу відновити українським медикам не вдалося, тож його доправили на лікування у США. Тут Романові зробили ще багато операцій, але одужати не вдалося – далася взнаки влита раніше кров іншої групи. На жаль, серце волянина перестало битися. Вічна пам'ять!

Кулеметник Руслан

За час війни на Донбасі Руслан пройшов сотні кілометрів у маршах, вирих десятків метрів шанців, будував укриття. Майже щодня перебував під обстрілами, не раз брав участь у боях.

11 березня 2016 р. кулеметник Марченко чергував – спостерігав за позиціями ворога біля Ав-

діївки. Коли почався мінометний обстріл, одна з мін зачепилася за дерево і розірвалася в повітрі...

Руслан Володимирович Марченко народився 27 січня 1978 р. в с. Михнівці Лубенського району в селянській сім'ї. Із відзнакою закінчив Полтавський педагогічний інститут. Майже рік працював учителем історії та географії на Дніпропетровщині. У 2004 р. закінчив аспірантуру. Працював у Києві. Виховував сина Олексія.

Із 1 червня 2015 р. воював у складі 16-ї Окремої мотопіхотної бригади.

Попрощатися з героєм прийшли не тільки родичі й товариші, а й бойові побратими, представники Лубенської і Чорнухинської асоціацій учасників бойових дій, учасників АТО, інвалідів війни та ветеранів Афганістану. Участь у скорботній процесії взяла заступник голови Полтавської обласної ради Анатолій Ханко, голова РДА Іван Дзус, голова районної ради Григорій Углиця, заступник голови РДА Тетяна Сергієнко, 1-й заступник міського голови Олександр Шингарій, депутати обласної ради Руслан Рогов, Владислав Мостовенко, помічник командира батальйону з правових

питань Геннадій Пенделяк, директор Михнівської школи Наталя Чемара, а від найближчих друзів – Сергій Гармашевський. Біля кожного двору процесію зустрічали односельці: героя проводжали живим коридором, стоячи на колінах.

"Це була людина з великою душею", – сказав заступник командира 16-ї ОМПБ Олександр Ходинський. "Він завжди був позитивний. Справжній патріот України", – додав командир 1-ї мотопіхотної роти Володимир Іванов.

Поховали козака на місцевому кладовищі. Вічна слава!

Володимир Шаповал

5 березня 2016 р. близько 5-ї години ранку під Щастям Луганської області, загинув 38-річний молодший сержант 92-ї бригади Володимир Шаповал з м. Кременчука. Автомобіль, в якому йшов боєм, підірвався на гранатах.

До війни чоловік займався спортом – тхеквандо. У загиблого залишилась дружина і маленька донька. Вічна пам'ять!

Андрій Ярешко

Андрій Ярешко, 1964 р. нар., воював у складі 16-ї ОМПБ.

Загинув 5 березня 2016 р. під Авдіївкою від розриву міни.

Сотні полтавців віддали останню шану Андрієві Ярешку – його проводжали живим коридором, стоячи на колінах.

У Полтавському Свято-Успенському соборі владика Федір провів поминальну літургію та панахиду.

Поховали його на Алеї Героїв на Центральному міському кладовищі.

Олександр Павенський

20 березня в м. Авдіївці Донецької області загинув 27-річний Олександр Олександрович Павенський, заступник командира 1-го мотопіхотного взводу 39-го Окремого мотопіхотного батальйону. Молодий сержант підірвався на протитанковому фугасі. Народився він у с. Заваліях Волоцького району Хмельницької області. Закінчив училище №5 у місті Волочиск. Після служби в армії працював у дорожній службі в смт Вітвічівці.

Поховали козака 24 березня. Вічна пам'ять!

Роман Кубишкін

Роман Кубишкін – артилерист “Правого сектора”. 22 лютого 2016 р., в с. Пісках, у свій вихідний, він напросився на позицію. Під час обстрілу у бліндаж потрапили два снаряди. П'ятеро бійців дістали поранення, двоє загинули. Романа теж вважали “двохсотим”, бо замість голови в нього було суцільне місиво з мозку, кісток і залишків цегли. Мозгова рідина витікала з рани. Командир впізнав його за особливостями одягу.

Вертольотом терміново транспортували до Дніпропетровська, у шпиталь ім. Мечникова. Лікарі провели багато операцій. Роман довго перебував у реанімації. Зараз його стан стабільно важкий. Дихає через трахеостому, харчують його через зонд. У Романа немає 50% мозку... Я зверталася в госпіталь, інститути, санаторії та клініки, але всі, прочитавши епікриз, відмовлялися від пацієнта. Лише фахівці приватної клініки “Нодус” із м. Броварів після обстеження на своїй апаратурі прийшли до висновку, що шанси вижити в Романа є, але курс стаціонарного лікування – не менше півроку. Головне, що є мозкова діяльність, але її потрібно стимулювати. Роман реагує на маму, стискає її руку, водить очима і це дає надію.

Нейрохірурги стверджують, що ми використовуємо свій мозок лише на 5%, тому ми віримо, що Роман зможе сидіти в інвалідному кріслі, а після того, як йому зроблять спеціальну операцію на горлі, зможе навіть говорити.

Багато допоміг побратим Роман Чередниченко, який щодня їздив у “Нодус”, розмовляв із другом, вивозив його на прогулянку, збирав кошти на лікування в надії, що коли-небудь Роман зможе йому відповісти.

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

[HTTP://NEZBORUMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORUMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
 “Подєбрідський полк” Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця – 115 грн.
 “Отаман Орлик” Романа Ковалю – 70 грн.
 “Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 75 грн.
 “Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 69 грн.
 “Таємниця отамана Зеленого” Романа Ковалю (для дітей) – 65 грн.
 “Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 68 грн.
 “Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 74 грн.
 “100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 71 грн.
 “Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 59 грн.
 “Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 88 грн.
 “Холодний Яр” Юрія Горліса-Горського – 84 грн.
 “Ми ще повернемося!” Юрія Горліса-Горського – 105 грн.
 “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 275 грн.
 “Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 150 грн.
 Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост – 70 грн.
 Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

Роман Кубишкін дуже хоче жити. Він очима реагує на відвідувачів. Лікарі розробляють його руки і ноги. Раніше нам говорили, що в нього працюватиме тільки права сторона, але зараз у нього працюють і ліва нога, і ліва рука.

Рома Кубишкін, незважаючи на підтримку, ніколи не зможе ходити і жити повноцінним життям, він так і залишиться між небом і землею.

Його трагедія ускладнена ще й тим, що він доброволець, а таким держава не надає допомоги. Романове життя підтримує віра близьких і кошти волонтерів.

Без боротьби шансів на порятунк у Романа не буде. А боротьба дає Романові шанс.

Після чергової операції Роман почав посміхатися.

Ми щасливі!

Хто має можливість, допоможіть. ТОВ “Науково-практичний центр нейрореабілітації “Нодус”, ЄДРПОУ 36107332, валюта УАН, рахунок 26005354253303 ПАТ “Укрсиббанк”, МФО 351005 Призначення платежу: благодійна допомога пацієнту Романові Кубишкіну. Картка ПриватБанку: 5211 5374 5035 2179, С. М. Нерпей.

Ксенія НЕГРЕЙ, волонтер

Пам'ятник “Танчику”

Батько трьох дітей Микола Флерко з Кам'янка-Подільського, боєць 5-го батальйону ДУК “Правий сектор” загинув у с. Пісках 28 лютого 2015 року.

“Фантастично чудова, позитивна людина, – писав військовий журналіст Андрій Цапленко. – Золоті руки. З будь-якою технікою був на “ти”. Мав справжній технічний талант. Міг навіть із металобрухту зробити автомобіль. Комбат “Чорний” казав: “Якщо “Танчик” не зможе зробити, то ніхто не зможе”. А сміливості разом з почуттям гумору в нього вистачало на цілий батальйон”.

Миколина сестра Катерина хоче збудувати пам'ятник на його

могілі. Ось що вона пише: “Друзі, звертаюсь із проханням допомоги, встановити пам'ятник для “Танчика”, мого брата. Вартість пам'ятника – 60 тисяч гривень, голова сільради готовий виділити 15 тисяч гривень. Я беру кредит, але мені банк дає лише 10 тисяч. Мені дуже незручно звертатися до вас із цим проханням. Не вистачає 35 тисяч гривень, і я сама не впораюсь”.

Заздалегідь вдячна за вашу небайдужість. Всі надходження та звіт будуть викладені. Номер картки ПриватБанку: 5168 7572 4735 1085, Катерина Вікторівна Мазурчук (098-882-85-98). У разі переказу зазначте: “Танчик”.

Уже зібрано 23845 грн.

Пам'ятник буде!

Тихі герої

“Дивно, але історія жителя с. Струсів Тернопільської області Андрія Подільського, який виготовив понад 700 літрів домашніх м'ясних консервів для воїнів АТО, не мала резонансу. Звичайно, пан Андрій Подільський не претендував на славу. Він просто робив те, що підказувало серце”, – написала Лілея Івасик.

“У нас теж працював такий масар: дві свинки за півтори доби переробив у тушківку і паштети для вояків і відправив в с. Піски. Звати його Петро, він із славної когорти печенізьких м'ясників Мацьків”, – відгукнулася Олександра Басацька.

“Гордість держави – це її люди, безкомпромісні, без претензій на визнання, без надії на підтримку уряду, президента, але всі докладають свою часточку до нашої перемоги”.

Одні в'яжуть маскувальні сітки, інші ремонтують техніку, ріжуть свині й відправляють на передову як тушонку, шиню, ліплять вареники і багато чого іншого”, – продовжив Іван Мороз.

“Такий народ не перемоги! – підсумувала Лілея Івасик. – Навіть якщо у нас не було президента, ми б все одно перемогли!”

“ЧЕРНІГІВСЬКИЙ ПРОЦЕС”

Перегорнула останню сторінку книжки Віктора Моренця “Чернігівський процес”. Читати її важко: кожна сторінка наповнена смертю. Військовий трибунал відбувся в листопаді 1947 р. в Чернігові. На лаві підсудних – 14 угорських офіцерів, солдат і співробітників німецької адміністрації. Судили їх за злочини на Чернігівщині – край був розграбований, спустошений і випалений.

Пригадалось як угорці грабували в моєму рідному Первомайську 1941 року. Брали все: худобу, музичні інструменти, одяг, продукти, навіть дитячі іграшки. Одні виходили з двору, інші заходили. Батьків знайомий, місцевий німець Валентин Варкентин сказав,

що це плата за допомогу Німеччині у війні. Місто було віддане на триденне пограбування, але воно продовжувалося 5 днів.

На Чернігівщині злочини коїлися під виглядом боротьби з партизанами. Жертвами угорців ставало мирне населення, навіть немовлята. Про це очевидці свідчили на процесі... Ось маленька дівчинка просить угорського вояка не розстрілювати її. Не розстріляв, а вкинув у палаючу хату... У велику яму кладуть жертви обличчям до землі. Жінка і немовля. Кат став на спину жінці. Вистріляв у голову, потім у немовля. Так мадяри боролися з партизанами...

І пригадалось. Грудень 1962 р. Стою біля високого хреста, на якому вінок із колючого дроту на місці щент знищеного разом із жителями чеського Лідіце. Тоді загинуло 320 мешканців. Читаю висічені на стелі назви міст, знищених під час Другої світової – Нагасаки, Хіросіма, Орадур, Сталінград, Варшава... І жодного українського населеного пункту. Чому?! Адже їх знищено різними окупантами немало...

Угорські військові злочинці не відбули всього терміну ув'язнення – їх усіх таємно звільнили після 1950 року. А сотні тисяч українських патріотів продовжували каратися в московських ГУЛАГах.

Тамара ЗДОРОВЕЦЬКА
Київ

“ЗГАДАЄМО”

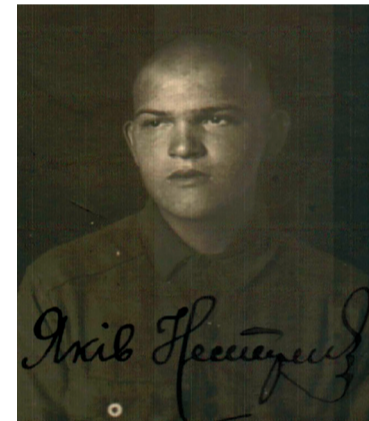
технічного куруня 6-ї Січової стрілецької дивізії.

Народився в сім'ї унтер-офіцера Київського відділу жандармського управління залізнички. Закінчив 2-ге Київське комерційне училище (4.02.1919).

6 лютого 1919 р. добровільно вступив до лав Армії УНР. Учасник Другого зимового походу. На інтернаціоналі – в таборі ч. 5 у Шпільборні. Департамент політичної інформації МВС УНР документально засвідчив, що “громадянин У.Н.Р. Нестеренко Яків з боку політичного і морального є людиною певною”.

“Спогад” написав 1922 року. Українську господарську академію закінчив 1927 року.

Р. КОВАЛЬ, В. МОРЕНЕЦЬ

НЕСТЕРЕНКО Яків Данилович (23.03.1901, с. Рудня Остерського пов. Чернігівської губ., тепер Броварського р-ну Київської обл. – 15.04.1927). Військовий, інженер-агроном; чотовий 6-го

ВПОРЯДКОВАНО КОЗАЦЬКІ ЦВИНТАРІ

Активісти “Чорноморського гайдамацького з'єднання” на чолі з отаманом Сергієм Гуцалком провели толоку на цвинтарі Сотниковської січі, що під Оделсою біля Шкодової гори. Цвинтар засновано в XVIII столітті. Тут збереглися 205 старовинних надгробків. На 33 хрестах все ще видно і написи.

Не обійшли увагою козаки і цвинтар у с. Нерубайському. Найдревніший надгробок 1771 року. На могилах – хрести грецькі, мальтійські, трилисті, шести- і восьмикутні, круглі, променеві, з півмісяцями.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині XX століття. Відтак ця газета – про долі українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Передплатний індекс – 33545.

Ціна з квітня до кінця року – 19.90 грн.

Сергій ГОРИЦВІТ

Редактор
Роман Коваль
Верстка
Олександр Литвин
Коректор
Оксана Жованик
Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський

Технічний директор
Максим Селюзкін
Адреса для листування
03049, Київ,

вул. Курська, 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
koyal_r@ukr.net

koyalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р.

у Державному комітеті України

у справах видавництва, поліграфії та книготорговельного обслуговування.

Серія КБ №325.

Наклад 5000 примірників.

Видруковано 31.03.2016 р.

Засновник

Роман Миколайович Коваль